JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JÁN MAZÁK
8 päivänä toukokuuta 2007 [1]

I Johdanto

1. Commissione Tributaria Regionale di Genova (Genovan alueen verotuomioistuin) esitti 19.11.2005 tekemällään päätöksellä yhteisöjen tuomioistuimelle kaksi ennakkoratkaisukysymystä rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa annetun asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta 19.12.1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4253/88, [2] sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2082/93 [3] (jäljempänä asetus N:o 4253/88 tai asetus), 21 artiklan 3 kohdan tulkinnasta.

2. Nämä kysymykset ovat nousseet esiin oikeudenkäynnissä, jossa asianosaisina ovat Agenzia della Entraten (Italian valtiovarainministeriön veroviranomainen) Genoa 1 -virasto ja Porto Antico di Genova SpA (jäljempänä Porto Antico) ja jossa on kyse Porto Anticon sellaisen veron palautusta koskevasta hakemuksesta, jonka määrä oli laskettu muun muassa yhteisön rahastoista ja Ligurian alueellisista rahastoista saatujen suoritusten perusteella. Asian taustan ollessa tämä ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin haluaa ennen kaikkea varmistaa, onko asetuksen N:o 4253/88 21 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle verolainsäädännölle, jossa yhteisön rakennerahastoista saadut summat otetaan huomioon verotettavan tulon määrittämistä varten.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Yhteisön oikeus*

3. Asetuksen N:o 4253/88 [4] 21 artikla kuuluu asetuksen VI lukuun, jonka otsikko on

1 – Alkuperäinen kieli: englanti.

2 – EYVL L 374, s. 1.

3 – Asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa annetun asetuksen (ETY) N:o 4253/88 muuttamisesta annettu neuvoston asetus (EYVL L 193, s. 20).

4 – Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin – sekä jotkin asianosaisista – viittaavat kysymyksissään asetuksen N:o 2082/93 21 artiklan 3 kohtaan. Koska asetus N:o 2082/93 on kuitenkin ainoastaan *muuttamisesta* annettu asetus, viittaan seuraavassa oikeammin *muutetun* asetuksen N:o 4253/88 21 artiklan 3 kohtaan.

"Rahoitusta koskevia määräyksiä" ja sen oma otsikko on "Maksut". Mainitun 21 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Maksut on suoritettava lopullisille edunsaajille ilman sellaisia vähennyksiä tai pidätyksiä, jotka saattavat vähentää sen taloudellisen tuen määrää, johon kyseisillä edunsaajilla on oikeus."

B *Merkityksellinen kansallinen oikeus*

4. Merkitykselliset kansalliset säännökset tuloveron määrittämisestä ovat 22.12.1986 annetussa tasavallan presidentin asetuksessa nro 917 (jäljempänä asetus nro 917).[5] Asetuksen nro 917 55 §:n 3 momentin sanamuoto sellaisena, kuin se oli voimassa merkitykselliseen aikaan – eli vuonna 2000 – on seuraava:

"Ylimääräisinä tuloina pidetään myös [seuraavia]:

– –

(b) käteisenä tai luontoissuorituksena saatu tulo, joka on myönnetty tukena tai lahjoituksena, lukuun ottamatta 53 §:n 1 momentin e ja f kohdassa tarkoitettuja maksuja ja vähennyskelpoisten varojen hankinnasta aiheutuvia maksuja riippumatta käytetystä rahoitustavasta. Tällaiset tulot luetaan ansioiksi joko sille verovuodelle, jona ne saadaan, tai tasaerinä tästä verovuodesta alkaen useammalle verovuodelle, mutta ei enää neljännen sen jälkeisen vuoden jälkeen. – –"

III Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja ennakkoratkaisukysymykset

5. Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että asianmukaisesti täytetyssä veroilmoituksessaan vuodeksi 2000 Porto Antico oli ilmoittanut myös Euroopan aluekehitysrahastosta (EAKR) ja Ligurian alueellisista rahastoista myönnetyt tuet IRPEG-tuloverojen (Imposta sul Reddito delle Persone Giuridiche – oikeushenkilöiden tulovero) ja IRAP-tuloveron (Imposta Regionale sulle Attivita Produttive – tuotantotoiminnasta perittävä alueellinen vero) määrittämistä varten vuodeksi 2000. Porto Anticon vero määritettiin, ja se maksoi veron tällä perusteella.

5 – Myös Testo unico delle imposte sui redditi (tuloverolaki), GURI nro 302, 31.12.1986, Supplemento ordinario.

6. Porto Antico uskoi tehneensä virheen ilmoittaessaan mainitut tuet veron määrittämistä varten ja haki menestyksettä Amministrazione Finanziarialta liikaa maksettujen summien palautusta, yhteensä 336 989 000 Italian liiraa (ITL). Porto Antico vetosi tältä osin asetuksen 21 artiklan 3 kohtaan.

7. Porto Antico valitti Commissione Tributaria Provinciale di Genovaan implisiittisestä Amministrazione Finanziarian päätöksestä, jolla hylättiin palautusvaatimus. Tämä tuomioistuin hyväksyi valituksen 10.4.2003 antamallaan ratkaisulla.

8. Veroviranomainen valitti tästä päätöksestä ennakkoratkaisupyynnön esittäneeseen tuomioistuimeen ja väitti, että saatu taloudellinen avustus ei voi olla verovapaata asetuksen 21 artiklan nojalla.

9. Tässä tilanteessa Commissione Tributaria Regionale di Genova päätti, että asian ratkaisemiseksi oli tarpeen ennakkoratkaisu tästä kysymyksestä – sillä jos todettaisiin, että kansalliset verosäännöt ovat ristiriidassa asetuksen N:o 4253/88 kanssa, veroviranomaisen valitus olisi hylättävä – ja näin ollen se on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko asetuksen N:o 2082/93 21 artiklan 3 kohdan, jossa säädetään, että 'maksut on suoritettava lopullisille edunsaajille ilman sellaisia vähennyksiä tai pidätyksiä, jotka saattavat vähentää sen taloudellisen tuen määrää, johon kyseisillä edunsaajilla on oikeus', kanssa yhteensoveltuva 22.12.1986 annetun asetuksen nro 917 55 § (sellaisena kuin se oli vuonna 2000), jonka mukaan määritettäessä verotettavaa tuloa on otettava huomioon yhteisöltä saadut tuet?

2) Mikäli säännöksen todetaan olevan tällä tavoin yhteensoveltumaton, koskeeko tämä vain yhteisön elinten myöntämiä ja maksettavia tukia vai myös niitä kansallisten elinten maksamia tukia, joista määrätään yhtenäisessä ohjelma-asiakirjassa?"

IV Oikeudellinen arviointi

A *Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys*

10. Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyr-

kii ennen kaikkea selvittämään, onko asetuksen N:o 4253/88 21 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle verolainsäädännölle, jonka mukaan yhteisön rakennerahastoista saadut summat otetaan huomioon määritettäessä verotettavaa tuloa.

1. Osapuolten keskeiset lausumat

11. Esillä olevassa oikeudenkäynnissä kirjallisia huomautuksia ovat esittäneet Italian, Ranskan, Irlannin, Alankomaiden, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Ruotsin hallitukset sekä komissio ja Porto Antico. Irlanti, komissio ja Porto Antico olivat myös edustettuina suullisessa käsittelyssä, joka pidettiin 15.2.2007.

12. Kaikki asianosaiset paitsi Porto Antico olivat yksimielisiä siitä, että asetuksen 21 artiklan 3 kohta ei ole esteenä sille, että asetuksen nro 917 kaltaisella kansallisella lainsäädännöllä säädetään, että rakennerahastoista saadut summat otetaan huomioon määritettäessä verotettavaa tuloa ja että ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on näin ollen vastattava kieltävästi.

13. Hallitukset ja komissio väittävät ennen kaikkea, että asetuksen 21 artiklan 3 kohdassa oleva "vähennysten tai pidätysten" kielto – jolla säädetään ainoastaan maksamista koskevasta yksityiskohdasta – liittyy ainoastaan maksamisen ajankohtaan ja sen tarkoituksena on varmistaa, että edunsaajat saavat täysimääräisenä taloudellisen tuen eikä heitä pakoteta vastaamaan käsittelyyn, jakeluun ja hallintoon liittyvien kaltaisista kuluista. Se ei kuitenkaan ulotu esillä olevien kaltaisiin veroihin, jotka tavallisesti kannetaan myöhemmässä vaiheessa – sen jälkeen, kun lopullinen edunsaaja on jo saanut taloudellisen tuen.

14. Näiden osapuolten mukaan tämä ilmenee asetuksen sanamuodosta sekä sen sisällöstä ja tarkoituksesta. Ne tukeutuvat yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön [6] ja väittävät myös, että asetuksella kielletään ainoastaan maksut, jotka liittyvät suoraan ja erottamattomasti myönnettyihin määriin, mistä ei ole kyse esillä olevassa asiassa. Jotkin asianosaisista perustelevat kantansa myös tällä hetkellä sovellettavalla rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21.6.1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1260/1999, [7] jolla kumottiin asetus N:o 4253/88 ja jossa säädetään muun

6 – Erityisesti asia C-84/04, komissio v. Portugali, tuomio 5.10.2006 (Kok. 2006, s. I-9843; asia C-312/02, Ruotsi v. komissio, tuomio 7.10.2004 (Kok. 2004, s. I-9247); yhdistetyt asiat C-36/97 ja C-37/97, Kellinghusen ja Ketelsen, tuomio 22.10.1998 (Kok. 1998, s. I-6337) ja asia C-132/95, Bent Jensen, tuomio 19.5.1998 (Kok. 1998, s. I-2975).

7 – EYVL L 161, s. 1.

muassa, että tukiin "ei saa kohdistua vähennyksiä, pidätyksiä *tai lisäkustannuksia*, jotka vähentäisivät näitä määriä" (kursivointi tässä).

15. Porto Antico sitä vastoin korostaa sitä, että kyseessä olevien kaltaisten verojen perimisen vaikutuksena tuen määrä pienenee ja että asetuksen tehokas vaikutus vaarantuu, jos jäsenvaltio voi kantaa tällaisia veroja. Se huomauttaa, että kantamalla tällaisia veroja jäsenvaltiot voivat vaarantaa ne sosiaalistaloudelliset tavoitteet, joihin yhteisö pyrkii maksamalla varat, ja jopa uudelleenohjata osan taloudellisesta tuesta omiin valtion budjetteihinsa. Lisäksi Porto Anticon mukaan on olemassa vaara siitä, että se, että jäsenvaltiot kantavat välittömiä veroja, johtaa yhdenvertaisuuden periaatteen loukkaamiseen, sillä jäsenvaltioiden verojärjestelmät eroavat toisistaan, koska välittömiä veroja ei ole yhdenmukaistettu yhteisössä.

2. Kysymyksen arviointi

16. On ensiksi todettava, että asetuksen 21 artiklan 3 kohdan sanamuoto ei itsessään ole esteenä tämän säännöksen soveltamiselle esillä olevassa asiassa kyseessä olevien kaltaisiin veroihin.

17. Kuten komissio perustellusti huomautti, ilmaisulla "vähennyksiä tai pidätyksiä" on lähtökohtaisesti myös mahdollista kuvailla taloudellisen tuen vähentämistä verotuksella. Esillä olevassa asiassa ainoastaan "vähennyksillä" voi kuitenkin olla merkitystä, koska riidanalaista veroa ei pidätetty silloin, kun tuki maksettiin, vaan se perittiin sen jälkeen Porto Anticolta kannettuna tuloverona.

18. On lisättävä, että asetuksen johdantoosan perustelukappaleissa ei todeta mitään siitä, koskeeko vähennyksiä koskeva kielto myös välittömällä verotuksella tehtäviä vähennyksiä.

19. Lisäksi jo yksin siitä syystä, että välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan, ei voida katsoa, että asetuksen 21 artiklan 3 kohta olisi esteenä kyseessä olevan kaltaiselle verosäännökselle. Tältä osin on muistutettava siitä, että vaikka välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan, jäsenvaltioiden on kuitenkin tätä toimivaltaansa käyttäessään noudatettava yhteisön oikeutta.[8] Kyseinen toimenpide ei saa var-

8 – Ks. tältä osin erityisesti asia C-319/02, Manninen, tuomio 7.4.2004 (Kok. 2004, s. I-7477, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

sinkaan estää tai haitata asetuksella käyttöön otettua menetelmää, [9] ja asetusta on tulkittava ottaen huomioon sen sanamuoto, asiayhteys ja tavoite. [10]

20. Yhteisöjen tuomioistuimella on jo – asiassa komissio vastaan Portugali – ollut tilaisuus antaa ratkaisu Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) ohjausosastosta tukena maksettujen summien yhteydessä asetuksen 21 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan, jossa ei sallita maksujen kantamista edunsaajille myönnetyistä tuista, merkityksestä ja soveltamisalasta. [11] Sitä aikaisemmin yhteisöjen tuomioistuin oli myös antanut ratkaisuja EMOTR:n tukiosastoa koskevista vastaavista säännöksistä, joissa edellytettiin, että tuki maksettiin täysimääräisenä edunsaajalle. [12]

21. Asiassa komissio vastaan Portugali yhteisöjen tuomioistuin teki selväksi, että se katsoi periaatteiden, jotka on johdettu tukiosastoa sääänteleviä asetuksia koskevasta myöhemmästä oikeuskäytännöstä, soveltuvan myös EMOTR:n ohjausosaston asetuksen N:o 4253/88 21 artiklan nojalla myöntämään tukeen. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin viittasi tuki- ja ohjausosastojen yhteiseen ominaisuuteen, nimittäin siihen, että ne molemmat saavat rahoituksensa yhteisön talousarviosta ja siten niistä voidaan myöntää rahoitusta tukien muodossa niiden toimivaltaan kuuluville hankkeille. Yhteisöjen tuomioistuin huomautti, että "tällaisiin tukiin, joilla on sama rahoituslähde, voidaan soveltaa samoja tuen maksamista koskevia sääntöjä, kuten esimerkiksi sääntöä, jonka mukaan edunsaajan saaman määrän on vastattava sille myönnettyä määrää". [13]

22. Vaikka esillä oleva asia koskee taloudellista tukea muusta rakennerahastosta, nimittäin EAKR:sta, mikään ei viittaa siihen, että asetuksen 21 artiklan 3 kohdassa säädettyä vaatimusta, jonka mukaan tuki on maksettava täysimääräisenä, ei olisi tulkittava esillä olevassa asiassa samansuuntaisesti kuin edellä mainitussa oikeuskäytännössä.

23. Mainitun oikeuskäytännön mukaan kieltoa tehdä vähennyksiä ei voida tulkita puhtaan muodollisesti siten, että se koskisi ainoastaan tukien suorittamishetkellä tehtäviä vähennyksiä. Vähennysten tekemistä koskevan kiellon on pikemminkin tulkittava

9 – Ks. tältä osin yhdistetyt asiat 36/80 ja 71/80, Irish Creamery Milk, tuomio 10.3.1981 (Kok. 1981, s. 735, Kok. Ep. VI, s. 29, 15 kohta).

10 – Ks. tältä osin mm. asia 292/82, Merck, tuomio 17.3.1983 (Kok. 1983, s. 3781, 12 kohta).

11 – Mainittu alaviitteessä 6, tuomion 29 ja 30 kohta.

12 – Ks. alaviitteessä 6 mainitut yhdistetyt asia Kellinghusen ja Ketelsen; alaviitteessä 6 mainittu asia Ruotsi v. komissio ja alaviitteessä 6 mainittu asia Bent Jensen.

13 – Ks. tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen päättely alaviitteessä 6 mainitussa asiassa komissio v. Portugali, tuomion 31 ja 32 kohta.

koskevan kaikkia suoritettaviin summiin välittömästi ja erottamattomasti liittyviä maksuja. [14]

24. Avainkysymyksenä ei näin ollen ole se, missä vaiheessa ja millä tavalla vähennys maksuista toteutetaan teknisesti, vaan liittyykö vähennys erityisesti taloudellisen tuen maksuun. Tämän vaatimuksen selventämiseksi on palautettava mieleen vähennykset, jotka yhteisöjen tuomioistuin on katsonut olevan yhteisön oikeuden mukaisesti kiellettyjä.

25. Siten yhdistetyissä asioissa Kellinghusen ja Ketelsen yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että vaatimuksella, jonka mukaan maksut on suoritettava täysimääräisinä, kielletään jäsenvaltioita muun muassa vaatimasta sellaisten hallinnollisten maksujen – joita peritään kyseessä olevaa korvausta koskevien hakemusten käsittelystä – maksamista, joista on seurauksena, että tukien määrä pienenee. [15]

26. Asiassa Ruotsi vastaan komissio yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että kielto kattoi maksun, jota perittiin sellaisten karttojen antamisesta, jotka liittyivät välittömästi tuen maksamiseen, koska tukihakemusta ei voitu jättää ilman kansallisten viranomaisten toimittamaa karttaa. [16]

27. Lopuksi asiassa komissio vastaan Portugali perityt maksut, joilla oli tarkoitus maksaa IFADAP:n – kansallisen elimen, jonka tehtävänä on EMOTR:n ohjausosaston taloudelliseen tukeen liittyvien hallinnointitehtävien hoitaminen – tarjoamista palveluista, liittyivät välittömästi ja erottamattomasti suoritettaviin summiin siten, että ne perittiin tukihakemusten jättämisen perusteella ja niiden suuruus oli tietty prosenttiosuus EMOTR:n ohjausosaston tuella rahoitetun hankkeen määrästä. [17]

28. Esillä olevassa asiassa tilanne on huomattavan erilainen. Kuten Porto Anticon edustaja vahvisti suullisessa käsittelyssä, sen jälkeen, kun kyseessä oleva yhtiö sai taloudellisen tuen ja se laitettiin saataville sen liiketoimintaa varten, siitä tulee osa yhtiön varoista, ja se otetaan huomioon määritettäessä yhtiön tuloveroa kuten kaikki yhtiön muut tulot ja menot. Taloudellisena tukena saatavia summia verotetaan siten yleisen järjestelmän ja tuloverosta annetussa Italian laissa säädettyjen verokantojen mukaisesti.

29. Näin ollen ei voida katsoa, että kyseessä olevan veron kantaminen muodostaisi vähennyksen, joka liittyy välittömästi ja erottamattomasti suoritettaviin summiin,

14 – Ks. alaviitteessä 6 mainittu asia komissio v. Portugali, tuomion 35 kohta ja alaviitteessä 6 mainittu asia Ruotsi v. komissio, tuomion 22 kohta.

15 – Ks. alaviitteessä 6 mainitut yhdistetyt asia Kellinghusen ja Ketelsen, tuomion 21 kohta.

16 – Ks. alaviitteessä 6 mainittu asia Ruotsi v. komissio, tuomion 24 ja 25 kohta.

17 – Ks. alaviitteessä 6 mainittu asia komissio v. Portugali, tuomion 36 kohta.

kuten edellä mainitussa oikeuskäytännössä edellytetään, vaikka, kuten Porto Antico väittää, on mahdollista tunnistaa veron määrä, joka perustuu saatuun taloudelliseen tukeen. On tältä osin erityisesti huomattava, että kyseessä olevan taloudellisen tuen maksamisen edellytyksenä ei ollut – eikä voinut olla – se, että se myöhemmin otetaan huomioon määritettäessä verotettavaa tuloa.

30. Porto Antico ei tietenkään ole täysin väärässä väittäessään, että myös kyseessä olevan kaltaiset välittömät verot johtavat *lopputuloksena* edunsaajan käytettäväksi jäävän saadun tuen määrän pienenemiseen. Toistan kuitenkin, että yhteisöjen tuomioistuin on rajannut asetuksen 21 artiklan 3 kohdassa säädetyn vähennyksiä koskevan kiellon maksuihin, jotka liittyvät välittömästi ja erottamattomasti suoritettaviin summiin. Vähennykset, kuten esillä olevassa asiassa tuloverona toteutetut, joiden yhteys kyseessä olevaan yhteisön tukeen on etäisempi, eivät näin ollen haittaa asetuksen tehokasta soveltamista, ja näin ollen niitä ei ole kielletty yhteisön oikeudessa.

31. Kuten useat osapuolet ovat esittäneet, on ilmeisesti epätodennäköistä, että asetuksen 21 artiklassa säädetty vähennyksiä koskeva kielto – jolla kuitenkin viitataan "maksuihin" – olisi tarkoitettu näin laajaksi.

32. On huomattava, että siten edunsaajan on käytettävä taloudellinen tuki, jonka se on saanut täysimääräisenä, kuten asetuksen 21 artiklan 3 kohdan alakohdassa edellytetään, kyseisessä jäsenvaltiossa vallitsevissa taloudellisissa ja oikeudellisissa olosuhteissa, joihin kuuluvat paitsi verotus myös muut merkitykselliset tekijät, kuten käytettävissä olevan infrastruktuurin kustannukset tai yleinen hintataso.

33. On myönnettävä, että tuen "arvo" voi lopulta olla vähäisempi toisissa jäsenvaltioissa kuin toisissa. Tämä on kuitenkin seurausta jäsenvaltioiden välisistä eroista niillä, muun muassa välittömän verotuksen, alueilla, joita ei ole vielä yhdenmukaistettu nykyisin voimassa olevassa yhteisön oikeudessa.

34. Päinvastoin kuin Porto Antico väittää, tällaisia eroja, jotka johtuvat pelkästään jäsenvaltioiden taloudellisten ja oikeudellisten järjestelmien sallituista eroista, joihin kuuluvat verojärjestelmät, ei kuitenkaan voida pitää yhdenvertaisuusperiaatteen vastaisina. On lisäksi lisättävä, että ei ole väitetty, että asetus nro 917 olisi syrjivä yhteisön varoista saatujen tukien osalta.

35. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että asetuksen 21 artiklan 3 kohta ei ole esteenä asetuksen nro 917 55 §:n kaltaisille kansallisille säännöksille, joiden mukaan yhteisön rakennerahastoista saadut summat otetaan huomioon määritettäessä verotettavaa tuloa.

B *Toinen ennakkoratkaisukysymys*

36. Koska toinen ennakkoratkaisukysymys nousee esiin ainoastaan siinä tapauksessa, että yhteensoveltumattomuus todetaan, ensimmäiseen kysymykseen annetun vastauksen perusteella siihen ei ole tarpeen vastata.

V Ratkaisuehdotus

37. Näin ollen ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin antaa ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavan vastauksen:

Rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään sekä Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa annetun asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta 19.12.1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4253/88 21 artiklan 3 kohta, jossa säädetään, että "maksut on suoritettava lopullisille edunsaajille ilman sellaisia vähennyksiä tai pidätyksiä, jotka saattavat vähentää sen taloudellisen tuen määrää, johon kyseisillä edunsaajilla on oikeus", ei ole esteenä 22.12.1986 annetun tasavallan presidentin asetuksen nro 917 (sellaisena kuin se oli voimassa vuonna 2000) 55 §:n kaltaisille kansallisille säännöksille, joiden mukaan yhteisön rakennerahastoista saadut summat otetaan huomioon määritettäessä verotettavaa tuloa.